

between the right to development and the system of principles of international economic law is analyzed. The normative fixing of the elements of the right to development in international legal instruments is defined. The application of the right to development in the practice of international organizations is shown. In particular, attention is paid to the problems of development in the practice of UNCTAD, UNIDO, WTO, etc. Also, the article considers the role of the right to development in the restructuring of modern international economic relations on an equal and mutually beneficial basis.

Key words: the right to development, the principle, international economic law, international economic relations, international cooperation, international organizations.

УДК 341.171

Т. О. КОРТУКОВА

Тамара Олександрівна Кортукова, аспірант, викладач Київського університету права НАН України

ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ В ІМІГРАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Співробітництво України з Європейським Союзом в імміграційній сфері є надзвичайно важливим та актуальним питанням сьогодення. По-перше, це зумовлено євроінтеграційними прагненнями України, які закріплені в Законі України (далі – ЗУ) «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики»¹ від 2010 р., ЗУ «Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства ЄС»² від 2011 р., Стратегії державної міграційної політики України на період до 2025 року³ від 2017 р. та інших нормативно-правових актах. При цьому рамки співробітництва між цими сторонами встановлені в Угоді про Асоціацію між Україною та ЄС⁴, яка набула чинності 1 вересня 2017 року. По-друге, відповідно до статистичних даних Євростату станом на 2016 р. близько 500 тисяч українських громадян отримали дозвіл на проживання в ЄС, з них 6,1 % з метою навчання та 75,2 % – з метою працевлаштування⁵. Ці цифри свідчать про те, що українським громадянам надано найбільшу кількість дозволів на проживання в ЄС.

Окремо постає питання еміграції висококваліфікованих працівників, що зумовлює процес відтоку інтелектуального капіталу країни та відсутності системи залучення висококваліфікованих працівників із-за кордону. При цьому необхідно погодитись з Ф. Дювелом, який наголошує, що Україна не має узгодженої політики щодо імміграції та надання притулку. Причиною цього є неефективність та корумпованість влади⁶. Враховуючи Регламент ЄС 1289/2013, який вводить механізм призупинення безвізового режиму⁷ від 2013 р., внесення поправок до нього від 2017 р.⁸ та першу доповідь щодо дії механізму призупинення безвізового режиму⁹ від 2017 р. вищезазначена проблема може спричинити введення в дію механізму призупинення безвізового режиму для України. До того ж, до проблем, виділених Ф. Дювелом, додаються ще проблеми, визначені у доповіді Управління Верховного комісара ООН у справах біженців від 2017 року. Зокрема, це расизм та ксенофобія, погана економічна ситуація, законодавчі розбіжності тощо¹⁰.

Тому, беручи до уваги вищезазначені актуальні проблеми, існує необхідність подальших наукових пошуків щодо збільшення позитивного та зменшення негативного впливу від міграційних процесів, зокрема у напрямках дослідження та аналізу правового механізму регулювання співробітництва України та Європейського Союзу в імміграційній сфері.

Питанню співробітництва України з Європейським Союзом в імміграційній сфері приділяли увагу такі вітчизняні вчені, як: В. Муравйов, З. Макаруха, І. Лапшина, Н. Мушак, О. Малиновська та інші. Необхідно зауважити, що іноземні науковці, також вивчали цю тематику, зокрема це: Л. Жизномірська, Ф. Дювел та інші.

Мета дослідження включає аналіз сучасного стану правового механізму співробітництва України з Європейським Союзом в імміграційній сфері.

Сучасними пріоритетними сферами співробітництва між Україною та ЄС в імміграційній сфері є питання управління кордонами, надання притулку, візова політика, регулювання питань робочої міграції, боротьба з нелегальною міграцією та торгівлею людьми. Правовою основою співробітництва України та ЄС в імміграційній сфері є Угода про Асоціацію між Україною та ЄС від 2014 року; Угода між Україною та Європейським Співтовариством про реадмісію від 2007 року; Робоча домовленість щодо встановлення оперативного співробітництва між Адміністрацією Державної прикордонної служби України і Фронтексом від 2007 року; Регламент ЄС № 1931/2006 про місцевий прикордонний рух. Крім того, Україна співпрацює з ЄС щодо імміграційних питань в рамках Східного партнерства, Празького процесу та Будапештського процесу.

Сучасне співробітництво в імміграційній сфері відбувається в рамках Угоди про Асоціацію між Україною та ЄС на основі принципів верховенства права та поваги до прав людини і основоположних свобод. Безпосередньо регулювання такого співробітництва закріплено в ст. ст. 16, 17, 18, 19 Угоди про асоціацію. Таке закріплення положень відображає активізацію діалогу між Україною та ЄС у сфері імміграції, притулку та

управління кордонами. Також в Угоді про Асоціацію закріплено те, що сторони будуть розробляти політику щодо боротьби з нелегальною міграцією, співпрацювати щодо впровадження та імплементації прав біженців відповідно до Конвенції ООН про статус біженців від 1951 року та Додаткового протоколу щодо статусу біженців від 1967 року, а також співпрацювати щодо подолання причин виникнення міграції.

Відповідно до принципу взаємності в міжнародному праві, у ст. 17 Угоди про Асоціацію закріплено положення про однакове поводження з працівниками, які мають українське громадянство, та громадянами держав-членів ЄС і навпаки. Цей принцип також закріплювався і в УПС. Все ж таки Угода про Асоціацію не надає можливість вільного доступу до ринку праці ЄС. Тільки в ст. 18 наголошується на врегулюванні питань мобільності працівників на рівні укладання двосторонніх Угод між державами-членами ЄС та Україною. Тому компетенція щодо регулювання питань доступу до ринку праці залишається у компетенції держав-членів ЄС та регулюється на двосторонньому рівні. Таким чином, положення щодо міграції та мобільності осіб в контексті Угоди про асоціацію є ключовим засобом для євроінтеграції України та індикатором успіху цього процесу.

Також співробітництво між Україною та ЄС відбувається у контексті регулювання питань про реадмісію. Угоди про реадмісію з ЄС підписуються в рамках Партнерства з мобільності. Це є однією з вимог надання лібералізації візового режиму для третіх країн та зокрема для України. При цьому метою укладання угод про реадмісію є боротьба з нелегальною міграцією, що закріплено в ст. 79 ДФЄС, а також у преамбулі Угоди між Україною та ЄС про реадмісію, що ще раз наголошує на важливості досягнення такої мети.

Починаючи з 1993 р. Україна підписала низку реадмісійних угод з окремими державами-членами ЄС, а саме: з Угорщиною від 1993 р., Польщею від 1993 р., Словаччиною від 1993 р., Литвою від 1996 р., Молдовою від 1997 р., Латвією від 1997 р., Болгарією від 2001 р., Данією від 2007 року¹¹. Тільки у 2007 р. було укладено Угоду між Україною та ЄС про реадмісію. У свою чергу, із набранням чинності Угоди між Україною та ЄС про реадмісію, угоди з окремими державами-членами ЄС та Україною, окрім Данії, відповідно до спільної декларації стосовно Данії втратили свою чинність. Це підтверджує те, що держави-члени ЄС тривалий час відмовлялись передавати компетенцію інститутам ЄС укладати договори в імміграційній сфері, зокрема, договори про реадмісію з третіми країнами. Тобто, держави-члени ЄС та треті країни регулювали ці питання на двосторонньому рівні.

Необхідно зазначити, що в Угоді між Україною та ЄС про реадмісію не надано визначення терміна «реадмісія». В українському законодавстві це поняття закріплено в ЗУ «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства»¹² від 2011 року. У параграфі 22 преамбули зазначається, що «реадмісія це передача з території України або приймання на територію України іноземців та осіб без громадянства на підставах та в порядку, встановлених міжнародними договорами України». Аналогічне визначення міститься і в Інструкції про порядок реалізації компетентними та уповноваженими органами України міжнародних угод про реадмісію осіб від 2015 року. Зокрема визначено, що реадмісія – це передача з території запитуючої договірної держави та прийняття на територію запитуваної договірної держави громадян договірних держав, громадян третіх країн або осіб без громадянства на підставах та в порядку, визначеному міжнародними угодами про реадмісію¹³. Тобто, відповідно до ст. 29 ЗУ «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства»¹⁴ передача з України або повернення в Україну іноземця або особи без громадянства відбувається лише на підставі угод про реадмісію. Саме тому важливим було прийняття Угоди про реадмісію між Україною та ЄС.

Основними положеннями Угоди про реадмісію є: 1) Україна та ЄС зобов'язуються без зайвої формальності прийняти власних громадян, які порушили умови перебування на території іншої сторони, а також громадян третіх країн та осіб без громадянства, передбачених Угодою про реадмісію; 2) при виникненні необхідності договірні сторони мають дозволити транзит осіб до держави, яка не є договірною стороною; 3) встановлюються детальні правила щодо процедури реадмісії, включаючи засоби доведення громадянства та стосовно громадян третіх країн та осіб без громадянства; 4) витрати на транспортування та транзитний проїзд несе запитуюча держава, яка може відшкодувати такі витрати за рахунок відповідної особи або третіх країн. Також у цьому контексті необхідно розмежовувати поняття повернення та видворення.

В Угоді про реадмісію відсутнє визначення цих понять. А. Шендеровська у цьому контексті пояснює: «Після того як Запитувана сторона надала позитивну відповідь на запит стосовно здійснення реадмісії, Запитуюча сторона оформлює особі, реадмісія якої погоджена, проїзний документ, що визнається Запитуваною стороною. Якщо Запитуючою стороною є держава-член ЄС, таким документом є стандартний проїзний документ ЄС для видворення відповідно до форми, установленної рекомендацією Ради ЄС від 30 листопада 1994 року. Якщо Запитуючою стороною є Україна, то таким документом є Посвідчення особи на повернення»¹⁵.

Тобто, відповідно до вищезазначеного можна зробити висновки: якщо ми говоримо про повернення, то йдеться про те, що Запитуючою стороною є Україна. У випадку, коли ми говоримо про видворення, то маємо на увазі, що запитуючою стороною є держава-член ЄС.

Проте такий поділ не збігається із визначенням в українському законодавстві. Необхідно зазначити, що у ЗУ «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» регулюється процедура повернення та видворення. При чому існує поділ на добровільне повернення та примусове повернення. Однак самі визначення, що таке добровільне та примусове повернення і видворення відсутні.

Таким чином, проаналізувавши процедуру примусового повернення та видворення, на нашу думку, можна дати визначення, що примусове повернення та видворення – це система правових заходів, спрямована на зобов'язання іноземця або особи без громадянства залишити територію попри його бажання.

Україна має спільний кордон з чотирма державами-членами ЄС: Польщею, Словаччиною, Румунією, Угорщиною. При цьому спільна протяжність кордону України з державами-членами ЄС становить 1,390,742 км. Тому важливим також є співробітництво між ЄС та Україною у сфері управління кордонами. До того ж основним напрямом Стратегії розвитку Державної прикордонної служби від 2015 р. є забезпечення розвитку інтегрованого управління кордонами з урахуванням досвіду держав-членів ЄС¹⁶.

Співробітництво у сфері управління кордонами відбувається на двосторонньому рівні між державами-членами ЄС та на рівні ЄС, у контексті співробітництва Фронтексу та України.

На двосторонньому рівні Україна співпрацює з Польщею, відповідно до Договору між Україною і Республікою Польща про правовий режим українсько-польського державного кордону, співробітництво та взаємну допомогу з прикордонних питань від 1993 р.¹⁷; Словаччиною, відповідно до Договору між Україною і Словацькою Республікою про режим українсько-словацького Державного кордону, співробітництво та взаємодопомогу з прикордонних питань від 1994 р.¹⁸; Угорщиною, відповідно до Договору між Україною і Угорською Республікою про режим українсько-угорського державного кордону, співробітництво та взаємодопомогу з прикордонних питань від 1995 р.¹⁹; Румунією, відповідно до Договору між Україною та Румунією про режим українсько-румунського державного кордону, співробітництво та взаємну допомогу з прикордонних питань від 2004 року²⁰. При цьому необхідно зазначити, що Договір між Україною та Республікою Молдовою, яка також має спільний кордон з Україною, на сьогодні відсутній.

На рівні ЄС Україна співпрацює у рамках Робочої домовленості щодо встановлення оперативного співробітництва між Адміністрацією Державної прикордонної служби України і Фронтексом від 2007 року²¹. Правовою основою співробітництва є також Плани дій між Держприкордонслужбою України та Фронтексом. Перший План був розрахований на період 2010–2012, також Сторони виконали план на період 2013–2015 і на сьогодні співробітництво відбувається відповідно до Плану на період 2016–2018 років. При цьому основними напрямками співробітництва між Держприкордонною службою України та Фронтексом є обмін інформацією; аналіз ризиків; участь у спільних операціях; навчання персоналу.

Продовження і посилення співробітництва України з Фронтексом надасть ширші можливості у сферах: оцінки ризиків, перепідготовки фахівців відповідно до загальноєвропейської моделі підготовки персоналу, адаптації системи охорони кордону України та інтеграції її у загальноєвропейську систему інтегрованого управління кордоном, розвитку сучасних технологій та систем спостереження.

Україна також співпрацює з прикордонними державами-членами ЄС у рамках Угоди між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Польща про правила місцевого прикордонного руху від 2009 р.²²; Угоди між Україною та Словацькою Республікою про місцевий прикордонний рух від 2008 р.²³; Угоди між Україною та Угорщиною про місцевий прикордонний рух від 2007 р.²⁴; Угоди між Україною та Румунією про місцевий прикордонний рух від 2014 року²⁵.

При цьому, відповідно до вищезазначених Угод, поняття «місцевий прикордонний рух» означає регулярний перетин спільного кордону держав договірних сторін жителями прикордонної зони держави однієї договірної сторони з метою перебування у прикордонній зоні держави іншої договірної сторони з суспільних, культурних або сімейних причин та з обґрунтованих економічних причин, які відповідно до національного законодавства держави іншої договірної сторони не визнаються прибутковою діяльністю, протягом періоду, який не перевищує термінів перебування, встановлених у Угодах.

Тому враховуючи вищевикладене, можна говорити про виникнення інституту місцевого прикордонного руху, який має свої особливості. Проте з набранням чинності безвізового режиму співробітництво в рамках місцевого прикордонного руху дещо втрачає свою актуальність.

У рамках Глобального підходу до міграції та мобільності від 2005 р. Україна бере участь у декількох форумах щодо імміграційних питань, а саме в Будапештському процесі, Празькому процесі та Східному партнерстві. Результатами співробітництва для України у зазначених форумах є вироблення так званого «м'якого права», яке не має обов'язкової юридичної сили. Проте прийняття керівних принципів, планів, декларацій все ж таки є важливим для створення фундаменту та окреслення меж подальшого співробітництва в імміграційній сфері.

Починаючи з 2004 р. Україна є учасником Будапештського процесу²⁶, який був започаткований Німеччиною у 1991 р. та є консультативним форумом понад 50 урядів та 10 міжнародних організацій, які обмінюються інформацією і найкращою практикою з широкого спектру питань міграції. Це одна з найдовших форм співробітництва з питань міграції в Європі та її східних сусідів. При цьому Будапештський процес забезпечує неформальні та гнучкі умови для заінтересованих сторін для вирішення міграційних питань, що становлять спільний інтерес.

Таким чином, будучи учасником Будапештського процесу, Україна має можливість обмінюватись інформацією та практикою стосовно таких питань, як регулярна та нерегулярна міграція, притулок, візові питання, торгівля людьми та контрабанда мігрантами, реадмісійні питання. Також у рамках Будапештського процесу Україна обговорює питання вироблення концепцій в імміграційній сфері.

Співробітництво України в рамках Празького процесу розпочалося в 2009 році. У Спільній декларації від 2009 р., яка була заключним документом Празької міністерської конференції, що започаткувала роботу Празького процесу, особливу подяку було висловлено Україні за активну роботу і, зокрема, сприяння обговоренню міграційних питань на підготовчих засіданнях. Таким чином, будучи учасницею Празького процесу, Україна погодилась на зміцнення співробітництва у сфері управлінні імміграційних процесів, розробці

узгоджених принципів та елементів для тісних міграційних партнерських відносин між країнами, а також дотримання прав мігрантів, членів їх сімей та біженців²⁷.

У Плані дій 2012–2016 рр. пріоритетними завданнями України, як учасниці Празького процесу, були: запобігання та боротьба з нелегальною міграцією; реадмісія, добровільне повернення та стійка реінтеграція; регулювання легальної міграції, особливо трудової; інтеграція мігрантів; мобільність та розвиток; зміцнення потенціалу в сфері притулку.

При цьому варто зазначити, що в 2015 р. було проведено оцінювання щодо реалізації Плану дій 2012–2016 років. Можна зробити висновок, що Празький процес значно сприяв посиленню міжнародного співробітництва у сфері міграції в регіоні. Держави-учасниці визначили, що шість напрямів співробітництва відповідно до Плану дій 2012–2016 рр. були імplementовані в національну міграційну політику. Крім того, діяльність Празького процесу дала важливий стимул для змін у системах управління міграцією²⁸.

Відповідно до Спільної декларації, підписаної в Празі у 2009 р., Україна, разом з Вірменією, Азербайджаном, Білорусією, Грузією та Молдовою є учасницею Східного партнерства²⁹. Співробітництво відбувається у рамках Панелі з міграції та притулку та Панелі інтегрованого управління кордонами Східного партнерства.

Головними напрямками такого співробітництва є: підвищення безпеки, сприяння мобільності людей на кордонах, що не є членами ЄС; розробка стратегій та узгодження правил управління кордонами із приведення їх у відповідність стандартам ЄС; підвищення багатостороннього співробітництва та налагодження зв'язків між партнерами, країнами-кандидатами та державами-членами ЄС; сприяння виконанню двосторонніх візових діалогів між ЄС та країнами-партнерами; обговорення різних питань міграції та притулку.

Отже, проаналізувавши правовий механізм співробітництва України з Європейським Союзом в імміграційній сфері, можемо зробити висновок, що він створює умови для регулювання правовідносин в імміграційній сфері. На сьогодні він складається з: Угоди про Асоціацію між Україною та ЄС від 2014 р.; Угоди між Україною та Європейським Співтовариством про реадмісію від 2007 р.; Робочої домовленості щодо встановлення оперативного співробітництва між Адміністрацією Державної прикордонної служби України і Фронтексом від 2007 р.; Регламенту ЄС № 1931/2006 про місцевий прикордонний рух. Крім того, Україна співпрацює з ЄС щодо імміграційних питань в рамках Східного партнерства, Празького процесу та Будапештського процесу.

Вищезазначені договори регулюють широкий спектр питань щодо імміграційної політики, а саме: управління кордонами, надання притулку, візова політика, боротьба з нелегальною міграцією, реадмісія тощо.

Результатами участі України в Будапештському процесі, Празькому процесі та Східному партнерстві є вироблення так званого «м'якого права», яке не має обов'язкової юридичної сили. Проте прийняття керівних принципів, планів, декларацій все ж таки є важливим для створення фундаменту та окреслення меж подальшого співробітництва в імміграційній сфері.

¹ Про засади внутрішньої і зовнішньої політики : Закон України від 2010 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2411-17>

² Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 2011 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>

³ Стратегія державної міграційної політики України на період до 2025 року від 2017 року : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npras/250149647>

⁴ Угода про Асоціацію між Україною та ЄС від 2017 року : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2017/07/11/ukraine-association-agreement/>

⁵ Residence permits for non-EU citizens/ eurostat/ : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/7715617/3-27102016-BP-EN.pdf>

⁶ Düvell Franck. Ukraine – Europe's Mexico? F. Düvell // Central and East European Migration/ Research Resources Report. – 2014. – № 3. – P. 1–9 : [Electronic resource]. – Access mode: https://www.researchgate.net/publication/238112026_Ukraine_-_Europe's_Mexico

⁷ Regulation (EU) no 1289/2013 of the European Parliament and of the Council of 11 December 2013 amending Council Regulation (EC) No 539/2001 listing the third countries whose nationals must be in possession of visas when crossing the external borders and those whose nationals are exempt from that requirement : [Electronic resource]. – Access mode: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX:32013R1289>

⁸ Regulation (EU) 2017/371 of the European Parliament and the Council of 1 March 2017 amending Council Regulation (EC) No 539/2001 listing the third countries whose nationals must be in possession of visas when crossing the external borders and those whose nationals are exempt from that requirement (revision of the suspension mechanism) : [Electronic resource]. – Access mode: http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=uriserv:OJ.L_.2017.061.01.0001.01.ENG

⁹ First Report under the Visa Suspension Mechanism, 2017 : [Electronic resource]. – Access mode: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-is-new/news/20171220_first_report_under_suspension_mechanism_en

¹⁰ UNHCR Ukraine Refugees and Asylum seekers factsheet : [Electronic resource]. – Access mode: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2017%2006%20UNHCR%20UKRAINE%20Refugees%20and%20asylum%20seekers%20factsheet%20FINAL%20EN>

¹¹ Угода між Кабінетом Міністрів України і Урядом Королівства Данія про реадмісію осіб : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/208_017

¹² Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства : Закон України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>

¹³ Інструкція про порядок реалізації компетентними та уповноваженими органами України міжнародних угод про реадмісію осіб : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0260-15>

¹⁴ Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства : Закон України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>

¹⁵ Шендеровська А. В. Характеристика Угоди про реадмісію осіб між Україною та ЄС та її виконання Україною / А. В. Шендеровська // Часопис Київського університету права. – 2013. – № 4. – С. 379–383.

¹⁶ Стратегія розвитку Державної прикордонної служби : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1189-2015-%D1%80>

¹⁷ Договір між Україною і Республікою Польща про правовий режим українсько-польського державного кордону, співробітництво та взаємну допомогу з прикордонних питань : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/616_208

¹⁸ Договір між Україною і Словацькою Республікою про режим українсько-словацького Державного кордону, співробітництво та взаємодопомогу з прикордонних питань : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/703_001

¹⁹ Договір між Україною і Угорською Республікою про режим українсько-угорського державного кордону, співробітництво та взаємодопомогу з прикордонних питань : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/348_636

²⁰ Договір між Україною та Румунією про режим українсько-румунського державного кордону, співробітництво та взаємну допомогу з прикордонних питань : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/642_022

²¹ Working Arrangement on the establishment of Operational Cooperation between the European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders of the Member States of the European Union (Frontex) and the Administration of the State Border Guard Service of Ukraine : [Electronic resource]. – Access mode: http://frontex.europa.eu/assets/Partners/Third_countries/WA_with_Ukraine

²² Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Польща про правила місцевого прикордонного руху : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/616_138

²³ Угода між Україною та Словацькою Республікою про місцевий прикордонний рух : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/703_076

²⁴ Угода між Україною та Угорщиною про місцевий прикордонний рух : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/703_076

²⁵ Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Румунії про місцевий прикордонний рух : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/642_062

²⁶ Budapest Process An Analysis of Over Two Decades of Migration Dialogue : [Electronic resource]. – Access mode: https://www.budapestprocess.org/images/documents/20_Years_Budapest_Process_Report

²⁷ Building Migration Partnerships Prague Ministerial Conference Joint Declaration : [Electronic resource]. – Access mode: https://www.pragueprocess.eu/fileadmin/ppp/bmp_joint_declaration_en

²⁸ Evaluation of the Implementation of the Prague Process Action Plan 2012–2016 : [Electronic resource]. – Access mode: <file:///Users/Tamara/Downloads/Evaluation%20Report%20PP%20AP%20EN%20web>

²⁹ Joint Declaration of the Prague Eastern Partnership Summit Prague, 7 May 2009 : [Electronic resource]. – Access mode: http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/er/107589

Резюме

Кортукова Т. О. Правовий механізм співробітництва України з Європейським Союзом в імміграційній сфері.

У статті виокремлено сучасні пріоритетні сфери співробітництва між Україною та ЄС в імміграційній сфері та проаналізована правова основа для такого співробітництва.

Ключові слова: правова основа співробітництва між Україною та ЄС в імміграційній сфері, управління кордонами, надання притулку, візова політика, регулювання питань робочої міграції, боротьба з нелегальною міграцією та торгівлею людьми.

Резюме

Кортукова Т. А. Правовой механизм сотрудничества Украины с Европейским Союзом в иммиграционной сфере.

В статье выделены современные приоритетные сферы сотрудничества между Украиной и ЕС в иммиграционной сфере и проанализирована правовая основа для такого сотрудничества.

Ключевые слова: правовая основа сотрудничества между Украиной и ЕС в иммиграционной сфере, управления границами, предоставления убежища, визовая политика, регулирование вопросов рабочей миграции, борьба с нелегальной миграцией и торговлей людьми.

Summary

Kortukova T. Legal mechanism of cooperation between Ukraine and the European Union in the immigration sphere.

The article highlights the modern priority areas of cooperation between Ukraine and the EU in the immigration sphere and analyzes the legal basis for such cooperation.

Key words: legal basis of cooperation between Ukraine and the EU in the immigration sphere, border management, shelter, visa policy, regulation of labor migration issues, the fight against illegal migration and trafficking in human beings.